

РЕШЕНИЕ

№ 3910

гр. София, 10.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 1 състав, в публично заседание на 18.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Радостин Радков

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **7834** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 от Административно -процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.219, във вр. с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/. Образувано е по жалба на БЪЛГАРСКАТА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ /БАН/, със седалище [населено място], ул. „15-ти ноември” №1, срещу Заповед №ДК-10-ЮЗР-113 от 10.08.2011г., издадена от Началника на РДНСК – Югозападен район, с която се оставя в сила разрешение за строеж /РС/ №1032 от 15.12.2005 г., издадено от Главния архитект на Столична община за строеж: „Обслужваща сграда с магазини, офиси и подземни гаражи”, находящ се в УПИ VII-418, кв.13, м ”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място], Район „С.” – Столична община. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, постановена в нарушение на материалните и процесуални норми. Твърди се, че е налице спор за материално право между БАН и [фирма] относно УПИ VII-418, кв.13, м. ”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място], за който е издадено процесното РС, както и, че последното е издадено преди да е бил влязъл в сила Подробен устройствен план /ПУП/ - план за регулация и застрояване /ПРЗ/ за квартала. Навеждат се доводи и за постановяване на заповедта в противоречие с целта на закона, както и при липса на мотиви. Иска се обявяването ѝ за нищожна, а при условията на евентуалност и като незаконсъобразна. В съдебно заседание на 18.04.2012г., жалбоподателят, чрез юрисконсулт Р., моли съда да отмени оспорената заповед. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Заинтересованата страна, Главен архитект на Столична община, не се представлява.

Заинтересованата страна, [фирма], представлявана от адвокат В., счита жалбата за неоснователна, представя писмени бележки, претендира присъждане на направените разноси.

Ответникът – Началника на РДНСК – Югозападен район, представляван от юрисконсулт П., оспорва жалбата. Претендира присъждане на направените по делото разноси.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С Решение №14 по Протокол №18/13.11.2000г. на Столичен общински съвет /СОС/ е одобрен ПУП – ПРЗ на м. ”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място]. Това решение е обжалвано от БАН, в частта му относно парцел II, отреден за БАН, от кв.170, м. „Г. М.”, по плана на [населено място], пред Софийски градски съд /СГС/, който с Решение от 15.07.2009г. по АД №3005/2004г. е отхвърлил жалбата като неоснователна. Решението на СГС е било обжалвано от БАН пред Върховния административен съд /ВАС/ на РБ, който с Решение №15199/21.11.2011г. по АД №3367/2010г. го е оставил в сила. Относно имот с пл. №418, кв.13, м. ”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място], и двете съдебни инстанции в мотивите си приели, че същия е бил нанесен в кадастралния план с определена площ и граници съобразно влязла в сила заповед преди постановяване на обжалваното Решение №14 по Протокол №18/13.11.2000г. на СОС, а също, че с последното се регулира този имот като УПИ VII-418 с площ и граници, които не засягат имота на БАН. В мотивите към решението си ВАС приема също – „Недопустимо е и оспорването на влезли в сила административни актове, както и произнасяне инцидентно относно тяхната незаконосъобразност по настоящото дело, предмет по което е друг административен акт, тъй като те, след влизането им в сила, са произвели правното си действие с придобиване на реални права спрямо собствениците на имотите нанесени в кадастралния план”, както и „...административните съдилища не са компетентни да се произнасят по спорове за собственост, в каквато насока са претенциите на жалбоподателя при оспорването решението на СОС.”

Главния архитект на Столична община е издал разрешение за строеж №1032/15.12.2005г., на дружеството [фирма], за строеж на „Обслужваща сграда с магазини и подземни гаражи” в УПИ VII-418, кв.13, м. ”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място], съгласно одобрени /съгласувани/ инвестиционни проекти. По делото е приложено Удостоверение №921/09.10.2001г на СГС, III-то Г отделение, от което е видно, че „Застроителния и регулационен план – м. „БАН – IV-ти км.”, одобрен с Решение №14 по Протокол №18 от 13.11.2000г. на Столичен общински съвет, е влязъл в сила за УПИ VII-418 /стар 317а/, кв.13, м. ”БАН - 4-ти километър”, [населено място]. За същия няма висящо дело.” С Нотариален акт №19, дело №746/2006г. на нотариус рег. №053, [фирма] се легитимира като собственик на имот, съставляващ УПИ VII-418, кв.13, м. ”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място], който е придобило чрез покупка от [фирма], легитимирало се като собственик на същия имот с Нотариален акт №182, дело №193 от 2001г., на нотариус рег. №142.

Строежът в УПИ VII-418, кв.13, м. ”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място] е реализиран и на 28.07.2011г. е подписан Констативен акт, обр. №15, с който е установена годността за приемането му.

С Нотариален акт №28, дело №312/2003 на нотариус рег. №043, БАН се легитимира

като собственик на дворно място (терен на БАН – IV километър), с площ от 250 000 (двеста и петдесет хиляди) кв.м., съставляващ съгласно Заповед №1268/11.03.1952г., парцел II (втори) от квартал 170 (сто и седемдесет) по плана на [населено място]

С жалба с вх. №АП-70-00-23 от 25.09.2008г., БАН е оспорила разрешение за строеж №1032/15.12.2005г. пред Началника на Столична РДНСК (сега Сектор С. при РДНСК – Югозападен район). Със заповед №ДК-10-51 от 09.04.2010г. началникът на сектор „Строителство и контрол“ при Столична РДНСК се произнесъл, че тази жалба е процесуално недопустима. Заповедта била оспорена и с Решение №2889/07.09.2010г. по АД №4334/2009г. на Административен съд – София град, е обявена за нищожна, като постановена от некомпетентен орган. Съдебния състав е приел също, че БАН е заинтересована страна по смисъла на чл.149, ал.2, т.1 от ЗУТ, тъй като е налице спор за собственост върху имота, за който е издадено процесното РС, поради което задължил административния орган да се произнесе по същество. При разглеждането по същество на жалба с вх. №АП-70-00-23 от 25.09.2008г., началникът на РДНСК – Югозападен район е издал заповед №ДК-10-ЮЗР-113 от 10.08.2011г., с която е оставил в сила разрешение за строеж №1032 от 15.12.2005 г. В мотивите си приел, че жалбата е неоснователна, а разрешението за строеж съответства на предвиденото от действащия ПУП – ПРЗ на м. ”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място] застрояване - „административна сграда 2М+8/2М с подземни гаражи”, одобрен с Решение №14 по Протокол №18/13.11.2000г. на СОС, който съгласно Удостоверение №921/09.10.2001г. на СГС, III-то Г отделение, е влязъл в сила досежно УПИ VII-418, кв.13, м. ”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място].

По делото е изпълнена и приета СТЕ от вещо лице арх. Б. Б.. Съдът възприема следните заключения на експертизата: ПУП – ПРЗ, досежно УПИ VII-418, кв.13, м.”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място], е бил влязъл в сила към 15.12.2005г. и това се установява от заверено с мокър печат копие-извадка от действащия ПУП и Удостоверение №921/09.10.2001г на СГС, III-то Г отделение; Процесното РС, визата за проектиране и реализирания строеж в УПИ VII-418, кв.13, м. ”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място], са съответстващи на предвижданията на действалия към момента на издаването им ПУП от 2000г.; Имота на БАН, описан в Нотариален акт №28, том I, рег.№4333, дело №312/2003 на нотариус рег. №043, не е нанесен в скицата и не е попълнен в кадастралния план. Съдът не приема заключението на СТЕ, в частта му, в която застъпва становище по законосъобразността на Нотариален акт №28, том I, рег. №4333, дело №312/2003 на нотариус рег.№043 и предпоставките за издаването му. Такъв въпрос не е бил формулиран като задача на експертизата, същия е правен въпрос, който не е в компетентност на вещото лице, а и на административния съд.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспорената заповед №ДК-10-ЮЗР-113 от 10.08.2011г. издадена от Началника на РДНСК Югозападен район е получена с писмо С7-430-03-898 от 10.08.2011г. на РДНСК – ЮЗР в Б. АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ с рег. №04-13-6 от 15.08.2011г. Жалбата е входирана с №ЮЗР11-1029-03-929 на 29.08.2011г., чрез административния орган до АССГ, в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от легитимирано лице по чл.147, ал.1 от АПК, доколкото същото е страна в административното производство по оспорване на РС пред РДНСК – ЮЗР, и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което същата е процесуално

ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Началник РДСК Югозападен район, в чийто териториален обхват попада и [населено място], т.е. в пределите на неговата власт и в предвидената от чл.59 от АПК форма и съдържание. Оспорената заповед е издадена при липса на съществени процесуални нарушения, както и при правилно приложение на материалния закон. В производството по чл. 216 от ЗУТ началникът на РДНСК има правомощия с мотивирана заповед да се произнесе по основателността на жалбата след преценка за нейната допустимост като отмени изцяло или отчасти обжалвания акт или отхвърли жалбата като остави в сила този акт. Оспорената с жалбата заповед е издадена в съответствие с правомощията на административния орган, като при преценка за предпоставките по чл.149, ал.2, т.1 от ЗУТ същия, изпълнявайки задължителните указания дадени му в мотивите на Решение №2889/07.09.2010г. по АД №4334/2009г. на Административен съд – София град, е приел, че БАН е от кръга на заинтересованите лица.

Правилно административния орган е преценил за неоснователно възражението на жалбоподателя, че Удостоверение №921/09.10.2001г. на СГС, III-то Г отделение „не отговаря на истината”. Нито в производството пред административния орган, нито в настоящото съдебно производство, жалбоподателя е ангажирал доказателства, от които да е видно, че Удостоверение №921/09.10.2001г. на СГС, III-то Г отделение е обявено по съответния ред за неистински официален документ или такъв удостоверяващ неверни факти. В хода на съдебното оспорване на процесната заповед е влязло в сила и съдебно решение от 15.07.2009г. по АД №3005/2004г. на СГС, с което е отхвърлена жалбата на БАН срещу Решение №14 по Протокол №18/13.11.2000г. на Столичен общински съвет, в частта му относно одобрен ПУП за парцел II, отреден за БАН, в кв.170, м. „Г. М.”, по плана на [населено място]. Както СГС, така и ВАС при касационната проверка, в мотивите към съдебните си актове са приели и обосנוвали, досежно имот с пл.№418, кв.13, м. ”БАН- 4-ти километър” по плана на [населено място], че същия е бил нанесен в кадастралния план с определена площ и граници съобразно влязла в сила заповед преди постановяване на обжалваното Решение №14 по Протокол №18/13.11.2000г. на СОС, а също, че с последното се регулира този имот като УПИ VII-418 с площ и граници, които не засягат имота на БАН. В настоящото производство съдът следва да се съобрази с приетите за установени фактически обстоятелства в мотивите към посочените съдебни актове, доколкото те са постановени в развилото се и приключило съдебно производство по оспорване на административен акт имащ обуславящо значение за законосъобразността на процесната заповед и оставеното с нея в сила разрешение за строеж. В този смисъл заключението на СТЕ, назначена и приета в настоящото производство, допълва фактическите обстоятелства установявайки, че имота на БАН, описан в Нотариален акт №28, том I, рег.№4333, дело №312/2003 на нотариус рег.№043, не е нанесен в скицата и не е попълнен в кадастралния план. СТЕ потвърждава и изводите на административния орган, че процесното РС е съответстващо на предвижданията на действалия към момента на издаването им ПУП от 2000г., които и настоящия съд възприема за правилни и съответни на доказателствата.

Що се отнася за релевираното от жалбоподателя в настоящото производство, а и пред Началника на РДНСК – ЮЗР, твърдение за наличие на спор за собственост, върху

имота, за който е издадено процесното РС, то БАН не ангажира никакви доказателства в тази насока, а именно, че е налице висящо производство пред компетентния граждански съд за разрешаване на този спор. Наличието на два титула за собственост, досежно един имот, но в полза на различни лица, е спор, който може да бъде разрешен единствено по реда на общото исково производство пред съответния граждански съд. В случая по-късно издадения нотариален акт е този, удостоверяващ право на собственост на жалбоподателя и не е достатъчно само позоваването на съществуването му в правния мир. От приетите по делото доказателства безспорно се установява, че към датата на издаване на разрешението за строеж, както и към датата на постановяване на оспорената заповед, твърдения от жалбоподателя спор за собственост не е бил повдигнат пред компетентен съд и решен с влязло в сила съдебно решение. Дори да се приеме, че между жалбоподателя и титуляра на оспореното разрешение за строеж е налице спор за собственост, само защото такъв се твърди от първия, то този спор не би могъл да бъде предмет на административно производство по реда на АПК.

Гореизложеното има връзка и с неоснователността на наведеното с жалбата и поддържано по същество възражение, че процесното РС е издадено въз основа на ПУП и досежно УПИ, които не са влезли в сила. Към датата на издаване на процесното разрешение за строеж, единствен собственик на УПИ VII-418, кв.13, м. "БАН - 4-ти километър" по плана на [населено място] е било търговското дружество, в полза на което е издадено това разрешение, видно от нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №182, дело №193 от 2001г., на нотариус рег. №142. Следва да се има предвид също, че както към датата на издаване на процесното разрешение за строеж, така и към датата на подаване на жалба срещу него пред РДНСК - ЮЗР, жалбоподателя не попада в лимитирания кръг лица по чл. 149, ал. 2, т. 1 от ЗУТ, които се явяват заинтересовани страни и имат право на жалба срещу разрешенията за строеж. Съгласно цитираната разпоредба заинтересувани лица са възложителя, собствениците и носителите на ограничени вещни права в поземления имот, лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на специален закон. От анализа на приетите по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателя не е нито възложител, нито носител на ограничени вещни права в поземления имот, за който се разрешава строителството с оспореното разрешение и няма право да строи в този имот по силата на специален закон. Дали е собственик на целия или на част от УПИ, в който е разрешено строителството с процесното РС, е въпрос, който не е бил решен от компетентен съд нито към момента на издаване на процесното разрешение за строеж, нито към датата на подаване на жалба срещу него. Към тези два момента, а и към датата на приключване на съдебното дирене в настоящото производство, легитимиран собственик на УПИ VII-418, кв.13, м. "БАН - 4-ти километър" по плана на [населено място] е търговското дружество, в полза на което е издадено разрешението за строеж. Действително се установи по делото, че в полза на жалбоподателя, през 2003г. е съставен констативен нотариален акт по чл.10, ал.2 от Закона за Българската академия на науките, с който е признато правото му на собственост върху недвижим имот – дворно място, находящо се в [населено място], район „С.“ с площ от 250 дка, съставляващ парцел II от кв.170 по плана на [населено място], местност „Г. М.“, но този факт не е достатъчен, по съображенията изложени по-горе, за да се приеме, че БАН е собственик на целия или на част от УПИ VII-418, кв.13, м. "БАН - 4-ти километър" по плана на [населено място]. Безспорно се

установява, че имота на БАН по Нотариален акт №28, дело №312/2003 на нотариус рег. №043 не е нанесен в скицата и не е попълнен в действащия кадастрален план на [населено място]. Тази непълнотата в кадастъра компрометира качеството на оспорващия на лице от кръга на заинтересованите по чл.149, ал.2, т.1 от ЗУТ, тъй като преценка за активната му легитимация, в случая с претенция за собственост, може да се извърши от административния орган само по съществуващите данни в имотния регистър, а до изготвянето му – от разписния лист към кадастъра, по аргумент от чл.131, ал.1 от ЗУТ. Имотът, описан в Нотариален акт №28, дело №312/2003 на нотариус рег. №043, като собствен на БАН, на който се позовава оспорващият, не може да бъде идентифициран, не е нанесен в кадастъра и границите му не могат да бъдат определени поради липсата на графична част към акта с оглед преценка относно съсобственост или собственост върху УПИ VII-418, кв.13, м. ”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място], за който Главния архитект на Столична община е издал процесното разрешение за строеж №1032/15.12.2005г. Предвид на това и с оглед на обстоятелството, че жалбоподателя не е отнесъл спора за собственост пред компетентния съд, то той не може да се легитимира, като собственик на годно правно основание върху целия или върху част от имота, за който е разрешено строителството.

С оглед изложените правни съображения, оспорването на Заповед №ДК-10-ЮЗР-113 от 10.08.2011г., издадена от Началника на РДНСК – Югозападен район, с която се оставя в сила разрешение за строеж /РС/ №1032 от 15.12.2005 г., за строеж: „Обслужваща сграда с магазини, офиси и подземни гаражи”, находящ се в УПИ VII-418, кв.13, м ”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място], е неоснователно.

Съгласно правилата на процеса, с оглед неговия изход и представените доказателства, жалбоподателя БАН следва да заплати на ответника – РДНСК – Югозападен район и на заинтересована страна [фирма], направените и поискани своевременно от тях разноси по делото, както следва : на ответника РДНСК – ЮЗР в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение и на [фирма] в размер на 2933,75 /две хиляди деветстотин тридесет и три/ лева и 75 ст. адвокатски хонорар и 120 /сто и двадесет/ лева възнаграждение за вещо лице.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд- София град, Първо отделение, 1-ви състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ като **НЕОСНОВАТЕЛНО** оспорването на БЪЛГАРСКАТА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ, със седалище [населено място], ул. „15-ти ноември” №1, срещу Заповед №ДК-10-ЮЗР-113 от 10.08.2011г., издадена от Началника на РДНСК – Югозападен район, с която се оставя в сила разрешение за строеж №1032 от 15.12.2005г., издадено от Главния архитект на Столична община за строеж: „Обслужваща сграда с магазини, офиси и подземни гаражи”, находящ се в УПИ VII-418, кв.13, м ”БАН - 4-ти километър” по плана на [населено място], Район „С.” – Столична община.

ОСЪЖДА БЪЛГАРСКАТА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ с ЕИК[ЕИК], със седалище [населено място], ул. „15-ти ноември” №1, да заплати на РДНСК-Югозападен район направените по делото разноски в размер на 150 /сто и петдесет/ лева за възнаграждение на юриконсулт.

ОСЪЖДА БЪЛГАРСКАТА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ с ЕИК[ЕИК], със седалище [населено място], ул. „15-ти ноември” №1, да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „С.”, [улица] размер общо на 3053,75 /три хиляди петдесет и три/ лева и 75 /седемдесет и пет/ стотинки.

Решението, на осн. чл.215, ал.7 от ЗУТ, е окончателно.

СЪДИЯ: